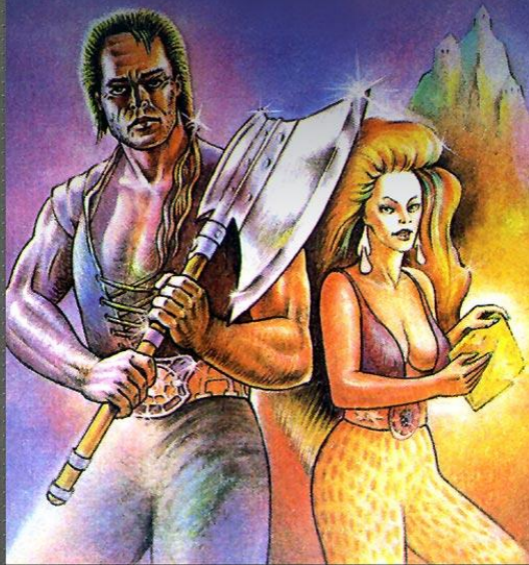

Raganų pasaulis: #1

Andre Norton
RAGANŲ PASAULIS

Knygute.lt

Andre Norton

RAGANŲ PASAULIS: #1
RAGANŲ PASAULIS

Fantastinis romanas

Andre Norton

Witch World Series 1:

The Estcarp Cycle #1, Witch World #1

WITCH WORLD

Pulkininkas Saimonas Tregartas pateko galingų nusikaltėlių nemalonėn. Jam teliko gyventi viena, na gal dvi dienos. Padėtis beviltiška, nebent... nebent jis pasinaudotų Pragaištingojo Akmens galia ir atsidurtų alternatyviniame pasaulyje, kur galioja kiti gamtos dėsniai, kur burtai bei magija - įprasti, nieko nestebinantys reiškiniai. Bet tuomet jau nebebus kelio atgal, nes jį priglobs, jo likimą amžiams lems

RAGANŲ PASAULIS

Iš anglų kalbos vertė JONAS BULOVAS
Andre Norton WITCH WORLD
New York, Ace books, 1978

Viršeliui panaudotas A. Šimkausko paveikslas

© by Andre Norton, 1963

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1992

© leidykla Knygute.lt, 2017

PIRMA DALIS

SULKARO TVIRTOVĖ

1. PRAGAIŠTINGAS AKMUO

Lietus - įžambi uždanga skersai niūrios gatvės - plovė miesto mūrų suodžius, ir metalinis jų skonis sėdo ant aukšto, lieso vyro lūpų. Jis pėdino per žingsnį prisilaikydamas pastatų, įdėmiai stebeilydamasis į tarpdurių angas ir skersgatvių užlandas.

Saimonas Tregartas išėjo iš geležinkelio stoties prieš dvi - o gal ir prieš tris valandas? Nesvarbu, daugiau nebuvo jokio reikalo sekti praeinantį laiką, nes nustojo bet kokios prasmės ir jo - medžiojamo, besislapstančio bėglio - tikslas. Ne, jis jau nebesislapsto! Kaip visada budrus, viskam pasirengęs, tiesiais pečiais ir pakelta galva Saimonas išėjo į atvirą vietą.

Tomis klaikiomis pirmosiomis dienomis, kai dar ruseno šiokia tokia viltis ir tekdavo pasitelkti žvėrišką vikrumą, visus savo įgūdžius ir įmanomas gudrybes, kai reikėdavo klaidinti gaudytojus mėtant ir slepiant pėdsakus, štai tuomet viską lėmė laikas - valandos ir minu-

tės. Tada jis bėgo, o dabar eina ir eis tol, kol priešais neišnirs mirtis, patykojusi pasaloje viename šių tarpdurių ar skersgatvių. Bet netgi tuomet jis suspės parodyti savo nagus. Dešinioji ranka, giliai įkišta į permirkusio apsiausto kišenę, gniaužė glotnų ginklo paviršių, kuris taip vykusiai išsiteko delne, kad vyras jį jautė tarsi natūralią savojo kūno dalį.

Rėksmingos neono šviesos atspindėjo šlapime, blizgančiame šaligatvyje ir raibuliavo raudonais, geltonais ratilais. Jo pažintis su šiuo miesteliu ribojosi viešbučiu ir keliais gretimais kvartalais, vienu kitu restoranu ir kai kuriomis parduotuvėmis - tuo, su kuo spėja susipažinti kelis kartus atsitiktinai pro jį pravažiavęs keleivis. Nors Saimonas buvo įsitikinęs, kad jį sumedžios arba šią naktį, arba anksti ryte, vyrą tarsi kas traukė į atvirą vietą.

Saimonas pavargo. Nuolatinis būdravimas neleido sumerkti akių ir vertė bastytis. Prie apšviesto įėjimo sulėtino žingsnį ir ėmė skaityti įrašą ant lietuje įmirkusio, nukarusio pastogės tento. Durininkas plačiai atlapojo vidines paradinio įėjimo duris, ir sulytas vyras, pasidavęs nebyliam kvietimui, žengė maisto kvapo ir šilumos link.

Darganotas oras atbaidė klientus - galbūt

todėl taip greitai prie jo priėjo metrdotelis. Gi ramaus ir oraus kirpimo kostiumas, kurį nuo drėgmės saugojo apsiaustas, natūraliai išdidi išraiška, būdinga žmonėms, įsakinėjantiems kitiems, bet nepratusiems savo įsakymų keliskart kartoti, jam užtikrino staliuką geroje vietoje bei paslaugų oficialią.

Saimono akys greitai perbėgo meniu eilutėmis, ir jis kreivai šyptelėjo. Iš tiesų šiame šyptelėjime buvo kažkas vaiduokliško: žmogus, kad ir pasmerktas, vis tiek nori sočiai pavalgyti! Blizgančios cukrinės paviršius dar labiau iškreipė jo šypseną. Siauros raukšlelės akių kampučiuose, stipriai sučiauptos lūpos, pailgas, vėjo nugairintas, rusvas, bet nepasakytum, kad susenęs, veidas. Beveik taip pat jis atrodė dvidešimt penkerių, taip atrodys ir šešiasdešimties.

Tregartas valgė lėtai, skrupulingai kramtydamas kąsnelius, mėgaudamasis jaukia šiluma ir rūpestingai išsirinktu vynu, atpalaiduodamas jei ne mintis ir nervus, tai bent kūną. Ne, šis atsipalaidavimas neskatinio saviapgaulės - galas čia pat, jis tą žinojo ir buvo jam pasirengęs.

- Atleiskite...

Šakutė su stamboku kąšniu mėsos nestabte-

lėjo pakeliui į jo burną, bet netgi geležinė Saimono raumenų kontrolė negalėjo sulaukyti antakio trūktelėjimo. Tik nurijęs kąsni, ramiu balsu atsiliepė:

- Taip?

Prie jo staliuko mandagiai stovintis vyras galėjo būti brokeris, advokatas, gydytojas, nes jo išvaizda buvo profesionaliai simpatiška, matyt, skiriama partnerių pasitikėjimui sukelti. Ne, jis negalėjo būti iš tų, ko Saimonas tikėjosi - pernelyg jau respektabiliai, mandagiai ir korektiškai atrodė, kad neštų mirtį.

Kita vertus, organizacija turi daugybę parankinių pačiose įvairiausiose srityse.

- Tikiuosi, esate pulkininkas Saimonas Tregartas?

Saimonas perlaužė bandelę ir ėmė ją tepti sviestu.

- Saimonas Tregartas, bet ne pulkininkas, - pataisė jis ir kandžiai pridūrė: - Ką jūs ir patys gerai žinote.

Pašnekovas lyg ir nustebo, bet tuojau pat nusišypsojo lengva, švelnia, profesionalia šypsenėle.

- Atleiskit už grubumą, Tregartai. Tačiau turiu pasakyti, kad organizacijai nepriklausau.

Anaiptol, netgi esu, jeigu neprieštarausite, jūsų draugas. Leiskite prisistatyti - daktaras Jorgas Petronijus. Galėčiau pridurti - jūsų paslaugoms.

Saimonas apsižvalgė. Jis manė, kad jam skirtas laikas baigiasi, ir negalėjo numatyti šio susitikimo. Per pastarąsias nuožmias dienas pirmą kartą pajuto, kaip jo viduje krustelėjo kažkas panašaus į viltį.

Nebuvo jokio pagrindo abejoti šio neaukšto vyriškio ketinimais. Jis atvirai žvelgė į bėglį pro neįprastai storas akinių linzes su tokiais sunkiais juodos plastmasės rėmais, tarsi slėptų veidą po savotiška kauke. Toje aplinkoje, kurioje Tregartas praleido keletą pašėlusių metų, daktaras Jorgas Petronijus buvo labai gerai žinomas. Jei tau ėmė svilti padai, bet, laimei, dar turi kapitalo, kreipkis į Petronijų. Tie, kurie taip pasielgė, dingo kaip į vandenį, ir jų niekada nepasiekė nei įstatymas, nei bendrininkų kerštas.

- Semis yra mieste, - tęsė aiškus, žodžius pabrėžiantis balsas.

Saimonas gurkstelėjo vyno.

- Semis? - Tregartas stengėsi išlikti šaltakraujiškas. - Ką gi, pamaloninot mane.

- Tregartai, jūs turite neblogą reputaciją. Dėl jūsų organizacija paleido nuo saito savo geriausius skalikus, bet kai efektingai susidorojote su Kočevu ir Lempsonu, jiems liko tik Semis. Tačiau jis yra iš kitokio molio nei kiti. Atleiskite už kišimąsi į asmeninius reikalus, bet jau kuris laikas vien bėgate, ir jūsų popieriai gana prasti.

Saimonas nusišypsojo. Jis neprarado budrumo, bet daktaro Jorgo Petronijaus gudrios užuominos, rezgiamos su lengva ironija, teikė malonumo nelyginant geras maistas ir puikus gėrimas.

- Manote, mano popieriai labai prasti? Ką gi jūs, daktare, siūlote?

Saimonas, matyt, per staigiai pastatė savo vyno taurę, nes raudonas lašelėlis ištiško ant staltiesės.

- Girdėjau kalbant, kad jūsų paslaugas, Petronijau, labai jau brangios.

Nedidukas vyras gūžtelėjo pečiais.

- Natūralu. Bet už tai galiu pažadėti visišką išnykimą. Tie, kurie pasikliauja manimi, už savo dolerius irgi gauna nemenką turtą. Nusiškundimų dar nesu sulaukęs.

- Gaila, bet aš ne iš tų, kuriems prieinama

jūsų paslaugų kaina.

- Suprantu, kad pastaruoju metu jums prireikė slaptų atsargų, bet juk išvykote iš San Pedro su dvidešimčia tūkstančių! Per šį trumpą laiką tarpą negalėjote išleisti tokios sumos. O jeigu jūs susitiksime su Semiu, viskas, kas dar yra likę, paprasčiausiai sugrįš į Hansono rankas.

Saimonas sukando dantis. Akimirksnį jo akyse plykstelėjo laukinis įtūžis - taip jis pasižiūrėtų į Semį, susitikęs su juo vienas prieš vieną.

- Kodėl susiradote mane ir... kiek? - paklausė jis.

- Kodėl? - Petronijus vėl gūžtelėjo pečiais. - Tai jūs suprasite vėliau. Aš juk esu mokslininkas, tyrinėtojas, eksperimentuotojas. O kaip sužinojau, kad esate mieste ir jums reikia mano paslaugų, irgi nesunku suprasti, žinant kokiu greičiu sklinda gandai. Esate kai kam labai pavojingas, todėl kiekvienas jūsų žingsnis sekamas ir žinomas. Man jūsų gaila, nes esate doras žmogus...

Dešinioji Saimono ranka susigniaučė į kumštį.

- Jūs taip vertinate mano veiklą per paskutiniuosius septynerius metus?

Petronijus vėl nusijuokė: pasigirdo tylus kikenimas, kviečiantis pašnekovą atsiliepti į situacijos komiškumą.

- Dorumą ir įstatymus kartais sunku suderinti, Tregartai. Jeigu nebūtumėte iš esmės doras ir neturėtumėte savų idealų, niekuomet nebūtumėt pasipriešinęs Hansonui. Kad ir kaip ten būtų, esu įsitikinęs, jog jūs pribrendęs mano paslaugoms. Eime?

Tarsi prieš savo valią Saimonas apmokėjo čekį ir nusekė paskui daktarą Jorgą Petronijų. Automobilis laukė prie pat šaligatvio. Mašina pajudėjo ir nunešė juos į naktį ir lietų, nors daktaras nenurodė vairuotojui jokio adreso.

- Saimonas Tregartas, - Petronijaus balsas buvo neišraiškingas, tarsi jis sau pačiam skaitytų kokios nors pažymos duomenis. - Kilęs iš Kornvalio. 1939 metų kovo dešimtają įstojo į JAV armiją. Nuo seržanto mūšiuose pakilo iki leitenanto, vėliau - iki leitenanto-pulkininko laipsnio. Tarnavo okupaciniuose daliniuose, kol iš jo neatėmė karininko laipsnio ir neuždarė į kalėjimą už... Už ką, pulkininke? Ak, taip, už nešvarų sandėrį juodojoje rinkoje. Deja, vargšas šaunusis pulkininkas jau po laiko sužinojo, kad buvo įtrauktas į kriminalinį nusikaltimą. Argi ne šitaip, Tregartai, atsidūrėte už

įstatymo ribos? Po Berlyno jūs dalyvavote ne vienoje įtartinėje akcijoje, kol nesugalvojote nieko gudresnio, kaip atsistoti skersai kelio Hansonui. Vėl istorija, į kurią jūs patekote iš nežinojimo? Jums nesiseka, Tregartai. Bet tikėkimės, kad šįkart pasiseks.

- Kur mes vykstame? Prie dokų?

Jis vėl išgirdo kikenimą.

- Ten link, bet ne į uostą. Mano klientai ke-
liauja, bet ne jūra, oru ar sausuma. Ar žinote
savo tėvynės legendas, pulkininke?

- Pensilvanijos Metečema neturi legendų,
bent jau aš niekad tokių negirdėjau.

- Turiu galvoje ne atkampų angliakasių mies-
telį šiame kontinente, o senąjį Kornvalį.

- Mano proseneliai kilę iš Kornvalio, bet dau-
giau nieko negalėčiau pridurti.

- Jūsų gyslomis teka kilmingas kraujas, nes
Kornvalis yra senas, labai labai senas, ir jo
legendos siejasi su Velsu. Ten viešpatavo ka-
ralius Artūras, ten prisiglaudė romėnai, kai
savo karo kirviais juos nušlavė saksai. O prieš
romėnus ten gyveno kitos tautos, kurios irgi su
savimi buvo atsinešusios dalelytę archainės
patirties... Patikėkite, Tregartai, jūs teikiate
man pasitenkinimą... - Petronijus padarė pau-

zė, tarsi kviesdama pašnekovą įsiterpti, tačiau Saimonas neatsakė, ir daktaras tęsė:

- Priminsiu vieną jūsų senolių gimtinės legendą, pulkininke. Labai įdomus eksperimentas... O, štai mes ir atvažiavome!

Mašina sustojo prie įėjimo į tamsią alėją. Petronijus atidarė vartus.

- Dabar, Tregartai, matote vienintelį mano būsto trūkumą - šis takelis per siauras mašinai, tad toliau turime eiti pėsčiomis.

Kurį laiką Saimonas įdėmiai žvelgė į tamsą, abejodamas, ar daktaras kartais neatvežė jo į kokią nors iš anksto numatytą skerdyklą. Gal ten jau laukia Semis? Petronijus įžiebė prožektorius ir, pamojavęs prieš save šviesos pluoštu, pakvietė:

- Nesirūpinkite, čia tik keli žingsniai. Sekite paskui mane.

Alėja greitai baigėsi ir jie atsidūrė tarp aukštų namų su kažkokiais bokšteliais. Prie šių gigantų glaudėsi ir juos jungė mažas namiūkštis.

- Priešais jus, Tregartai, anachronizmas, - daktaras įkišo raktą į durų skylutę. - Septyniolikto amžiaus pabaigos būstas dvidešimto amžiaus vidurio mieste....